

İsli Demlik 6

– Arzeni · 18 Şubat 2012

Mithat Paşa müthiş bir karalama ve misyonerlik savaşı vermekteydi. Kendini Osmanlının en büyüğü görüyordu. Saltanat soyunun sonunun geldiğini ve kurulacak yeni bir meclis ve bu meclisin idaresinde yeni bir sistemin kurulacağını her yerde açık açık ifade ediyordu. Hatta bu uğurda ne yapılırsa mübahtı. Yanına topladığı yandaşları ile misyonerlik ve görevini çok iyi idame ediyordu. Müthiş bir planlama ve çalışma sonucu, V. Mehmet'i mason bile yapmışlardı. Bu Osmanlı tarihinde bir ilkti. İlk defa bir Padişah olacak birisi mason yapılmıştı. Hem de on dördüncü dereceye yükseltilmişti.

Saray ve saltanat dolayısıyla tüm Osmanlı coğrafyası çatırdıyordu. Padişahımız Abdulaziz'e kumpas üstüne kumpas kuruluyordu. Kara bulutlar başımıza üşüşmüştü bir kere. Şimşekler çakıyordu her bir yanımıza. Bütün topraklarımız paylaşılmıştı. İngiliz hayranı olan Mithat Paşa bütün varı ve gücüyle mason locasına ve İngiliz hükümetine hizmet ediyordu. Yaptığı kulislerde Devlet'i Ali Osmaniye'nin kurtuluşunun Avrupalılıktan geçtiğini söylüyordu.

Öyle ki gözleri dönmüştü bir kere... İçlerine şeytan girmişti. Bu uğurda babalarını bile diri diri toprağa gömebilirlerdi. Bir an olsun durmuyorlardı. Toplantılar, yurt dışı gezileri, yurt dışından gelen misafirler, kilise ve haham ziyaretleri, ayinler... develan bitmek bilmiyordu. Abdulhamit Han yanımıza gidip geliyor durum muhasebesi yapıyordu. V. Mehmet'in padişahlığı gündemdeydi. Ama önlerinde bir engel vardı. Mevcut Padişah, Abdulaziz ölmeliydi!...

Marangozhane artık evim gibiydi. Padişahımızın çalışmaları, sohbetleri derken, bulunduğum ortama iyice alışmıştım. Ama yaşananlar ve yaşatılanlar çok zalimceydi. Hergün ne olacak niye merakımızı yenmeye çalışır Allah'mıza dualar ederdik. Evveliyatında da çok kötü olaylar olmuş. Padişahımız gittikten sonra Reşat ağa anlatmaya başladı;

"1876 yılı Haziran ayının dördü sabah saat beş civarları idi. Rahmetli çırağım, Sezai ile ben her zaman ki gibi namaz sonrası, marangozhaneye geliyorduk. Karşı yoldan ellerinde evrak çantası olan iki siluet gördük. Hızlı ve telaşlı saraya doğru yürüyorlardı.

Sezai, gözüpek iri yarı bir genç idi. Durumu sezince, bana dönerek;
"Ağam, bunlar Mithat Paşa ile Nuri Paşalar! Değil mi?" diye sordu.

O anın şaşkınlığı ve telaşı ile cevap verdim.

"Evet, kızanım ta kendileri" dedim.

Sezai her zaman ki kararlığı ile sözünü yineledi:

"Ağam kızmazsan sana bir arzuhalim olacak" dedi.

"Söyle!" dedim.

"İçimden bir ses bunları takip edelim diyor.Bunların ne hin olduklarını bilmeyen yok.Bu saatte burada olmaları hayra alemet değildir." dedi.

Etrafta bulunan ağaçların arkasına saklandık.Önümüzde ki yoldan, Mithat Paşa ve Nuri paşa hızlı bir şekilde yürüyerek geçtiler.Hararetli konuşuyorlardı.Bu konuşma yaklaşık yarım saat sürdü.Ne konuştukları ayan beyan belliydi.Padişahımızı öldürmeyi planlıyorlardı.Mithat Paşa bir an durdu ve Nuri Paşa'yı da durdurarak;

"Aman Nuriciğim! Yüzüne gözüne bulaştırma sakın!...Ben çalışma odama geçiyorum. Hüseyin Avni Paşa; Padişahı takip ediyor, her an durumu ile ilgili haberler veriyor. O işaret verir vermez adamlar içeri girecek ve işi bitirecekler...Dediğim gibi bileklerini kessinler...İntihar süsü verilmeli...yoksa yandığımızın resmidir tamam mı?"

"Tamam Mithat, anladım!..."

Sezai ile duyduklarımıza inanamıyor birbirimizi çimdikliyorduk. Bu bir hayal olmalıydı.Böyle bir canilik ve hainlik nasıl yapıldı?

Padişah, Mithat Paşa'ya çok güvenirdi.Hüseyin Avni Paşa'yı da severdi.Demek ki hainler içerdenmiş.Hepsi satılmış bunların...Sezai'ye dönerek alelacele kafamda yaptığım planı anlatmaya başladım.

"Sezai, ben Mithat Paşa'yı, sen de Nuri Paşa'yı etkisiz hale getireceğiz tamam mı?" dedim.

"İyi diyorsun da, sonra Saraya nasıl gireceğiz? Bunlar kumpası tam teşekkül kurmuşlar...Abdulhamit Efendimize ulaşmamız lazım..." dedi.

"Sezai vakit yok..." diyerek itiraz ettim.Bu arada Paşacıklar yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Sezai o an için ne düşündü bilmiyorum; ani bir kararla yerinden fırladı ve Mithat Paşa'nın boynunun köküne yumruğunu indirdi.O ara Nuri Paşa, ani bir refleksle silahına davranıp iki el ateş etti.

"Yandım anam !" diye sesi duyduğumda şok oldum.Olduğum yerde çakılı kaldım. Sezai vurulmuştu. Olduğu yere yığılmış,kanlar içinde inliyordu. Acılı gözlerle Nuri Paşa'ya doğru baktı.

Ben olayı yakından takip ediyordum.Zamansız çıkarsam beni de enselerdi.

Nuri Paşa, elinde ki silahı tam ona doğru tutmuş bir şekilde bağırarak řu soruyu sordu;

"Kimsin sen,kimin adına alışyorsun be ocuk?" dedi.

Soruyu tam sormuştu ki, olanca gücümle boynunun köküne vurup yere uzatmıştım.

Sezai acılar içinde son kez yüzüme bakıp;

"Ağam nerde kaldın?" diye inledi.

"Ah kızanım ah!Zamansız atladın tüm işleri berbat ettin." dedim. Onu sırtıma alarak hızlı bir şekilde marangozhaneye kadar götürdüm.